

IPUI BERRIYAK.

Astoa eta Choriya.

Asto bat nagusiyak
belardi batera,
eraman zuben, egun
batean jatera;
gañera zizkan jarri
nagusi prestubak,
ogi koskor pilla bat
ta arto burubak.

Astoak janariya
ugari zekarren,
nai zubena jan, beste
lanik etzeukarren;
ainbesteraño zuben
astuak gogoz jan,
geiago nai-ezikan
lurrera zan etzan.

Choriyak ikusirik
arto-ale asko,
astuak nai-ezikan
utziya zalako,
esan zuten «askotan
onela aukera,
ez dek billatzen eta
guazemak jatera.»

Joan ziran beriala;
asi ziran jaten;
baña astoak nola
ikusten zituben,
diyo «aguro biyak
zuazte emendik,
bestela ostikoka
ilko zaituztet nik.»
Choriyak beriala

esan zuten «jauna:
nola ikusi degun
jateko au dana,
iruriturik dala
utziya nai-ezik,
biyak etorri gera
jatera, bai, pozik;
bada ezpaldinbadu
nai guk au jatia,
etzaigu ezer ere
kostatzen joatia.»

Astoak arrazoya
aitu gabetanik,
asi-zan ostikoka
biyak chetu nairik,
baña-jo-bearrian
ostikoz, choriya,
ainbeste indar-ekin
jo zuben arriya,
autsi zuben kañara,
gañera iztarra,
odol usturik iltzan
asto gizacharra.

.
.

Au bera gertatzen da
gizon batzuekin,
berak ase nai dute
besterenarekin;
eta ñor beartzen
bada berenakin,
ordaintzen dute berak
ostikuarekin

JOSÉ ARTOLA.

(1) Fábulas premiadas con *un objeto de arte* en los Juegos florales celebrados en esta Ciudad en 1886.